

ΕΚΤΟΣ Ύλης

έντυπο δρόμου

Τεύχος 10

Μάης 2011

**ΕΚΤΟΣ
ΥΛΗΣ** : έξω από τα καθιερωμένα
δηλαδή. Ενάντια σε ότι θέλουν να μας
επιβάλλουν. Κόντρα σε πάσης φύσεως
εξουσία και καταπίεση (άμεση ή έμμεση).
Από την παιδεία, την παραπαιδεία και την
αυθεντία των αυτόκλητων σοφών των
υπουργικών συμβουλίων μέχρι τη
μαθηματικά απίθανη σύνταξη, την ανεργία,
τα καθημερινά εργατικά «ατυχήματα», το
ρατσισμό, το σεξισμό, το φασισμό...

saltadoroi.espiv.net

mail επικοινωνίας:
saltadoroi@espiv.net

Αντιτορίαλ

Το "Εκτός Υλης" είναι ένα έντυπο συλλογικό εγχείρημα, το οποίο έχει άτακτο χαρακτήρα. Υπεύθυνοι για την πραγμάτωσή του είναι άνθρωποι που συγκροτούν τη συνέλευση αναρχικών/αντιεξουσιαστών "σαλταδόροι". Μια ομάδα ανθρώπων που έχουν επιλέξει να δρουν αυτοοργανωμένα, αντιιεραρχικά, με βάση τη συντροφικότητα και την αλληλεγγύη, ενάντια σε κάθε είδους θεσμούς, απορρίπτοντας όλες τις δομές που συνθέτουν αυτό το σύστημα.

Ενάντια στην κατευθυνόμενη ενημέρωση και τη διαμεσολαβημένη πληροφόρηση των καθεστωτικών media και αντιλαμβανόμενοι την ανάγκη να έρθουμε σε επαφή με ένα κοινωνικό κομμάτι (μαθητές ή μη), επιλέγουμε να χρησιμοποιήσουμε το υπάρχον έντυπο σαν ένα εργαλείο που θα βοηθήσει προς αυτή την κατεύθυνση.

Αναγνωρίζουμε πως η νεολαία δέχεται ένα μεγάλο μέρος της καταπίεσης, που όλοι βιώνουμε στη χρονική συγκυρία του παρόντος. Αμφισβητούμε, λοιπόν, και επιχειρούμε να σπάσουμε κάθε κρίκο στην αλυσίδα αυτού του συστήματος. Η απόλυτα

στοχευμένη μάθηση, η αποστειρωμένη εκπαίδευση, τα εξουσιαστικά πρότυπα των δασκάλων, των αυστηρών καθηγητών και των αυταρχικών διευθυντών, ο ιεραρχικός τρόπος ζωής που προσπαθούν να μας περάσουν με το στανιό, είναι μόνο μερικοί από αυτούς. Θέλουμε να αναδείξουμε πως καθετί που μας απασχολεί έχει πολλές σκοπιές, βγάζοντας έτσι τις εκ-παιδευτικές παρωπίδες που στοχεύουν στο να βλέπουμε τα πάντα μονόπλευρα. Οραματιζόμαστε μια κοινωνία που θα στηρίζεται στην ελευθερία, στην ισότητα και την αλληλεγγύη. Βάσει όλων των παραπάνω, γεννήθηκε το "εκτός ύλης".

Ένα έντυπο που δεν έχει τιμή γιατί δεν πουλιέται, ούτε αγοράζεται. Δεν είναι δωρεάν γιατί η λογική του «τάσπα» μας είναι εχθρική. Η διάθεση για επικοινωνία, η έκφραση σκέψεων, συναισθημάτων, ιδεών και πρακτικών δε χωράει οικονομικού και εμπορικού τύπου συνδιαλλαγές. Γιατί αν κάτι έχει απομείνει πραγματικά ελεύθερο, αυτό είναι ο νους μας και οι τόποι που μπορεί να φτάσει.

Νέα

Πακιανά.

Συγκέντρωση κατοίκων ενάντια στις κεραίες

Κάτοικοι της περιοχής των Πακιανών συγκεντρώθηκαν στις 28/3/11 για να διαμαρτυρηθούν για την εγκατάσταση κεραίας κινητής τηλεφωνίας κοντά στο φράγγικο νεκροταφείο. Η κεραία βρίσκεται σε πυκνοκατοικημένη περιοχή και απειλεί την υγεία των κατοίκων, αφού σε περιοχές με υψηλά επίπεδα ηλεκτρομαγνητικών κυμάτων (κεραίες, ΔΕΗ), παρατηρείται αύξηση των κρουσμάτων καρκίνου και άλλων ασθενειών. Δεν περιμέναμε άλλωστε ότι οι εταιρίες θα ενδιαφέρονταν για κάτι άλλο πέρα από τα κέρδη τους. Σε ανάλογη διαμαρτυρία είχαν προχωρήσει και κάτοικοι από το Χορδάκι τον Οκτώβριο, με συμβολικό αποκλεισμό του Δημαρχείου Ακρωτηρίου.

Γιαούρτια και αυγά στον Γρυσπολάκη

Επίθεση με γιαούρτια και αυγά δέχτηκε, από φοιτητές, ο πρώην πρόεδρος του Πολυτεχνείου Κρήτης Γρυσπολάκης στην ηλιετία της Σπλιάντζας στις 30/3/11. Ο εν λόγω "κύριος" είναι μπροστάρης της εκπαιδευτικής μεταρρύθμισης και γνωστό τσουτσέκι της εξουσίας.

Ξυλοδαρμός του Ε. Κορκονέα στις φυλακές Δομοκού

Ξύλο έφαγε ο δολοφόνος του Αλέξη Γρηγορόπουλου, Ε. Κορκονέας στις φυλακές Δομοκού από τον κρατούμενο Δ. Μπολάνο στις 17/3/11. Ο Κορκονέας είχε την τύχη να βρίσκεται στην ίδια πτέρυγα με τον προφυλακισμένο Μπολάνο, ο οποίος κατηγορείται για συμμετοχή στην Ε.Ο. "Συνωμοσία Πυρήνων της Φωτιάς". Σε αντίποινα επιβλήθηκε πειθαρχική ποινή αποκής 12 μηνών από τα μεροκάματα της φυλακής. Κατά την απολογητική διαδικασία, ο Μπολάνο δήλωσε μόνο ότι "ως αναρχικός επαναστάτης είχα καθήκον να... σπαίσω στο ξύλο τον δολοφόνο ενός συντρόφου".

Μπογιές και κράξιμο στον Σημίτη στο Λονδίνο

Από πουθενά δεν μπορούν πλέον να ξεφύγουν οι διαχειριστές της πολιτικής εξουσίας. Μετά το κράξιμο που έφαγε ο Παπανδρέου στο Βερολίνο και ο Πάγκαλος στο Παρίσι, ήρθε και η σειρά του πρώην πρωθυπουργού Κώστα Σημίτη. Ενώ έκανε shopping therapy στο Λονδίνο (27/3/11), μαζί με τη σύζυγό του Δάφνη, συναντήθηκε με την πορεία των 300.000 διαδηλωτών, (μία από τις πιο μαζικές και συγκρουσιακές πορείες των τελευταίων χρόνων). Ο Σημίτης ίσα που πρόλαβε να φυγαδευτεί σε κάποιο παρακείμενο πολυτελές μαγαζί, αφού πρώτα λούστηκε η καράφλα του με μπογιά.

Για τις παρελάσεις της 25ης Μαρτίου

Πολλές παρεμβάσεις έγιναν για μια ακόμη φορά στις παρελάσεις της 25ης Μαρτίου ναυαγλαδικά (γειτονίες Αττικής, Σύρος, Θεσσαλονίκη, Κυλλήνη κ.ά.). Κάτοικοι, γονείς, μαθητές και εκπαιδευτικοί κινητοποιήθηκαν με αφορμή τοπικά, εκπαιδευτικά και άλλα ζητήματα. Κράξιμο έφαγε η υφυπουργός παιδείας Α. Νταλάρα, ενώ έγινε απόπειρα γιαουρτιώματος του Α. Γεωργιάδη, οποίος φυγαδεύτηκε άρον-άρον. Στο Ρέθυμνο εκπαιδευτικοί που προσπάθησαν να παρέμβουν στην παρέλαση δέχθηκαν την άγρια επίθεση των μπάτσων. Ανάλογο σκηνικό και στο Ηράκλειο, όπου μπάτσοι απώθησαν βίαια εκπαιδευτικούς. Στα Χανιά δεν είχε προγραμματιστεί κάποια παρέμβαση. Ωστόσο διάφοροι εθνοπατριώτες και φασίστες διασπείροντας σενάρια περί δήθεν πορείας την ώρα της παρέλασης, συγκεντρώθηκαν απέναντι από την εξέδρα των επισήμων. Παρεούθα με ασφαλίτες και μπάτσους, για άλλη μια φορά σε πλήρη συνεργασία, υπερασπιζόμενοι τα ιδεολογήματα του μίσους και τη "νομιμότητα", απέδειξαν ξανά ότι αποτελούν κομμάτι της κρατικής μηχανής.

“Της πατρίδος μου η σημαία”

Η σημαία, ως σύμβολο της συγκρότησης και ενότητας του “ελληνικού έθνους”, καθορίζεται από την Α' Εθνική Συνέλευση (Δεκέμβρης 1821-Ιανουάριος 1822). Η Εκτελεστική Επιτροπή αναλαμβάνει να προσδιορίσει τη μορφή της, την οποία παρουσιάζει για πρώτη φορά το Μάρτη του 1822, με την υπογραφή του προέδρου του εκτελεστικού Αλέξανδρου Μαυροκορδάτου. Για την ακρίβεια καθορίστηκαν τρεις τύποι σημαιών: μία πολεμική για την ξηρά και δύο για τη θάλασσα: εμπορική και πολεμική (γαλάζια, και ακριβώς ίδια στη μορφή με τη σημερινή σημαία, που γνωρίζουμε). Από τότε μέχρι σήμερα ακολουθήσαν σειρά διαταγμάτων, που επέφεραν διάφορες παραλλαγές στους τύπους και τις διαστάσεις των σημαιών (προσθαφαιρέσεις βασιλικών παρασήμων, στεμμάτων, εικόνας του αγ. Γεωργίου κ.λπ.).

Τι αλήθεια όμως συμβολίζουν τα χρώματα και οι γραμμές της σημαίας; Στο σχολείο μαθαίνουμε ότι το γαλάζιο συμβολίζει το χρώμα της θάλασσας του Αιγαίου, το λευκό το χρώμα των κυμάτων, οι εννιά ηωρίδες παραπέμπουν στις συλλαβές της φράσης “ελευθερία ή θάνατος”. Το παραμύθι όμως είναι πολύ ωραίο για να είναι αληθινό.

Ο (Βαυαρός) βασιλιάς Όθωνας αλλιάζει τα χρώματα της σημαίας

Μερικά χρόνια μετά την Α' Εθνοσυνέλευση, ο νέος βασιλιάς Όθωνας αποφασίζει να αλλιάξει το γαλάζιο χρώμα της σημαίας και να το κάνει πιο σκούρο (λιγότερο γαλάζιο και περισσότερο μπλε). Κι αυτό για τον απλό λόγο ότι ήθελε να ταυτίζεται με τα χρώματα της σημαίας της Βαυαρίας. Να θυμίσουμε ότι ο Όθωνας προερχόταν από τον βασιλικό οίκο της Βαυαρίας.

Ο αγγλόφιλος Μαυροκορδάτος αντιγράφει τη σημαία των άγγλων αποικιοκρατών

Ο Μαυροκορδάτος, τόσο κατά τη διάρκεια της επανάστασης, όσο και επί Όθωνα ήταν ο κύριος εκφραστής της αγγλικής πολιτικής. Επέλεξε λοιπόν ως μορφή της ελληνικής σημαίας, τη σημαία της περιβόητης αποικιοκρατικής British East India Company (Βρετανική Εταιρεία των Ανατολικών Ινδιών). Η συγκεκριμένη Εταιρία εκμεταλλευόταν τις πλουτοπαραγωγικές πηγές της τότε επικράτειας της Ινδίας, που βρισκόταν υπό το στρατιωτικό κηλιό της Βρετανικής Αυτοκρατορίας για εκατοντάδες χρόνια (από το 1600 μέχρι τέλη του 19^{ου} αιώνα). Η σημαία λοιπόν της Εταιρίας των Ανατολικών Ινδιών (1700) αποτελείτο αρχικά από έξι κόκκινες και πέντε λευκές οριζόντιες ηωρίδες, που αργότερα μειώθηκαν σε πέντε και τέσσερις αντίστοιχα (τι σύμπτωση! Τόσες όσες και η “δικιά μας”). Ο σταυρός επάνω αριστερά είναι του Αγίου Γεωργίου και συμβολίζει το Βασίλειο της Αγγλίας. Η σημειολογική πλευρά της επιλογής της μορφής της σύγχρονης ελληνικής σημαίας, που έγινε από τον εκφραστή της αγγλικής πολιτικής, Μαυροκορδάτο, ήταν η ανάδειξη του υπό σύσταση ελληνικού κράτους σε προτεκτοράτο των Άγγλων.

Τα παραπάνω δεν είναι παρά απλές αναφορές που αναδεικνύουν τους σκοπούς και τις λογικές που κρύβονται όχι μόνο πίσω από την κατοχύρωση της σημαίας ως σύμβολο, αλλά και την ίδια τη συγκρότηση του “ελληνικού έθνους”. Η επικράτεια που βρισκόταν υπό τη στρατιωτική κατοχή της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας, κομμάτια της οποίας αργότερα αποσπάστηκαν και συγκρότησαν το σύγχρονο ελληνικό κράτος,

ΟΣΟ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ ΣΟΥ ΚΑΒΟΥΝ ΤΟ ΠΑΡΟΝ, ΤΟΣΟ ΣΟΥ ΠΛΑΣΑΡΟΥΝ ΕΝΔΟΞΟ ΠΑΡΕΛΑΘΟΝ
ΟΣΟ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ ΣΟΥ ΚΑΒΟΥΝ ΤΗ ΖΩΗ, ΤΟΣΟ ΣΕ ΝΤΟΠΑΡΟΥΝ ΜΕ ΕΘΝΟΣ ΚΑΙ ΦΥΛΗ

αποτελούνταν από έναν πληθυσμό με διαφορετικές κουλτούρες, διαφορετικές γλώσσες, ήθη και έθιμα κτλ. Η συγκρότηση-κατασκευή του ελληνικού έθνους-κράτους προέκυψε μέσα από τη βίαιη επιβολή αναδυόμενων κυρίαρχων πολιτικών/οικονομικών ελίτ, την εκκαθάριση/εκδίωξη/βίαιη ενσωμάτωση αλληλόγλωσσων λαών και πολλών άλλων διαδικασιών (πόλεμοι, επεκτάσεις, κατακτήσεις) σε μακροχρόνιο επίπεδο. Μέσα σε αυτή τη διαδικασία, η σημαία υπήρξε το σύμβολο που βράβηκε με αίμα για τους σκοπούς και τα συμφέροντα των από πάνω. Όσοι ξσηκώθηκαν το 1821 δεν το έκαναν μόνο ενάντια στην Οθωμανική Αυτοκρατορία, αλλά ταυτόχρονα και ενάντια στην εκμετάλλευση και καταπίεση που δέχονταν από τους δυνάστες τους, ανεξαρτήτου εθνικότητας, αφού υπήρχαν και πάρα πολλοί έλληνες που συνεργάζονταν με τους Οθωμανούς και απομυζούσαν τον ιδρώτα των καταπιεσμένων.

Η σημαία, όπως και για όλα τα έθνη, δεν είναι παρά το σύμβολο που θέλει να ενώσει κοινωνίες χωρισμένες σε τάξεις εχθρικές μεταξύ τους. Τάξεις που δεν έχουν κανένα συμφέρον να ενωθούν, παρά βρίσκονται σε πόλεμο μεταξύ τους, είτε είναι πλούσιοι και φτωχοί, είτε προλετάριοι και καπιταλιστές κτλ. Οι σημαίες και η ιδεολογία που κουβαλούν (εθνικισμός) είναι που σέρνουν τους λαούς σε πολέμους για τα συμφέροντα των ανώτερων τάξεων. Ως εχθρούς μας δεν μπορούμε παρά να αναγνωρίζουμε και να μαχόμαστε, όσους ζουν απ' τον ιδρώτα και την εργασία μας, όσους μας καταπιέζουν και μας καταστέλλουν, όσους μας αδειάζουν κάθε πτυχή της ζωής μας και των κοινωνικών μας σχέσεων από κάθε νόημα, όσους μας δηλητηριάζουν με ιδεοληψίες και ψεύτικες υποσχέσεις. Κι αυτοί δεν είναι παρά οι απανταχού δυνάστες σε κάθε έδαφος. Το κράτος, τα αφεντικά, οι πολιτικοί, τα κόμματα, οι γραφειοκράτες, οι δημοσιογράφοι, οι μπάτσοι και οι φασίστες.

όταν δεν υπάρχει χώρος για ζωή...

Οι κινητοποιήσεις των μαθητών στα χανιά τον Οκτώβριο του 2010, με καταλήψεις και συχνές πορείες στο κέντρο, με αποκορύφωμα την επιτυχή ματαίωση της παρέλασης, έδωσαν νέα ώθηση όσον αφορά τον κινηματικό χώρο των χανίων. Ο συντονισμός (κοινά αιτήματα, κείμενα, πορείες κ.τ.λ), η οργάνωση, η ριζοσπαστικοποίηση των δράσεων τους, ο μεγάλος αριθμός συμμετοχής τους, ήταν μια νικηρή απάντηση απέναντι σε όλους εκείνους που κατηγορούν τη νεολαία ως "κακομαθημένη", που κάνει "καταλήψεις για μια τυρόπιτα" χωρίς να την ενδιαφέρει τίποτα ουσιαστικό. Η επιμονή, η δυναμική και η αποφασιστικότητά τους έκανε πολύ κόσμο, ακόμα και μερικούς από αυτούς που αρχικά ήταν αρνητικοί να αλλάξει γνώμη και να τους στηρίξει. Κατά τη διάρκεια των κινητοποιήσεων, όλο και περισσότεροι κόσμος που έβλεπε την εξέλιξη των δράσεων τους, τους επευφημούσε.

Αυτό φάνηκε ξεκάθαρα την 28/10, στην ματαίωση της παρέλασης από τους μαθητές, από το γεγονός ότι ο κόσμος τους στηρίξε έμπρακτα στο δρόμο απέναντι στους μπάτσους και τους ακολούθησε μετά στην πορεία τους στο κέντρο της πόλης. Γονείς, καθηγητές, φοιτητές, εργαζόμενοι, άνεργοι ενώθηκαν με τους μαθητές στο δρόμο σχηματίζοντας ένα μπλοκ περίπου 800 ατόμων.

Η νεολαία το Δεκέμβριο του 2008, μετά την κρατική δολοφονία του Αλέξη, βγήκε πανελλαδικά στους δρόμους με συγκρουσιακές πορείες, όπου εξέφρασε την οργή της για τη δολοφονία ενός νέου από τους μπάτσους, αλλά και μια συνολικότερη οργή ενάντια σε κάθε μορφή καταπίεσης / εξουσίας στην καθημερινότητα τους. Οργισμένοι για τον ελάχιστο, έως και ανύπαρκτο ελεύθερο χρόνο, το αβέβαιο μέλλον, τα "πρέπει" των γονιών, των καθηγητών και της κοινωνίας, τη μπάτσοκρατία αλλά και για όλους του λόγους του κόσμου, κατέβηκαν δυναμικά και με τη φαντασία τους ξεπέρασαν τους εαυτούς τους.

Το κράτος σε όλα αυτά απάντησε οξύνοντας την καταστολή του, προσπαθώντας να τρομοκρατήσει τους εξεγερμένους μαθητές και όχι μόνο, και να παραδειγματίσει τους εν δυνάμει αντιστεκόμενους, φοβούμενο για τα χειρότερα στους δύσκολους καιρούς που θα ακολουθούσαν. Έτσι είχαμε ξυλοδαρμούς και συλλήψεις μαθητών με βαριές κατηγορίες με τον «κουκουλονόμο»* αλλά και με τον «αντιτρομοκρατικό» νόμο*, όπως έγινε στη λήρσα όπου οι κατηγορίες κατέρρευσαν πρόσφατα στο δικαστήριο στις 17/12/10. Οι μαθητές όμως δεν τρομοκρατήθηκαν από τις φασιστικές πρακτικές της εξουσίας τότε, αλλά ούτε από εκείνες που ακολούθησαν μετά, όπως η προσπάθεια ποινικοποίησης των καταλήψεων (εισαγγελίες, νυχτερινές "επισκέψεις" μπάτσων στα υπό κατάληψη σχολεία κ.τ.λ), στοχοποίησης μαθητών, προσπάθεια καλλιέργειας ρουφιανιάς συμμαθητών και καθηγητών στους μπάτσους κ.τ.λ.

Ο Δεκέμβρης για την οργισμένη νεολαία ήταν μόνο η αρχή, αφού πολλοί κατέβηκαν τότε για πρώτη φορά στους δρόμους και απέκτησαν εμπειρία σε συνελεύσεις, δυναμικές πορείες κ.τ.λ. Η αποτυχία του κράτους να τρομοκρατήσει φάνηκε έντονα στο γεγονός ότι τον επόμενο δεκέμβρη στις 06/12/09, η συμμετοχή στις πορείες ανά τόπους ήταν μαζική και δυναμική. Το ίδιο συνέβη και στα χανιά, όπου μεγάλος αριθμός νεολαίας κατέβηκε στο δρόμο εκείνη αλληλά και την επόμενη μέρα το απόγευμα, στην πορεία αλληλεγγύης στο συλληφθέντα της 7ης Δεκέμβρη, στο μπατσομέγαρο (περίπου 500 άτομα).

Ένα άλλο γεγονός που έρχεται να επιβεβαιώσει την αποτυχία της εξουσίας να τρομοκρατήσει, είναι ότι μέσα από τη συμμετοχή των μαθητών στις διαδικασίες του Δεκέμβρη του '08, προέκυψε η ανάγκη της αυτοοργάνωσής τους. Έτσι έχουμε πλέον και στις επαρχιακές πόλεις κινητοποιήσεις μαθητών, όπως αυτόνομες πορείες για τα εκπαιδευτικά θέματα και όχι μόνο, πορείες και κείμενα αλληλεγγύης σε αγώνες, όπως της κερατέας και της απεργίας πείνας των 300 μεταναστών, αλληλά και σε δίκες αγωνιστών, καθώς και αυτοοργανωμένα εγχειρήματα όπως αυτά των "ανυπάκουων μαθητών" και του "μαυροκόκκινου πίνακα", σε πάτρα και πράκλειο αντίστοιχα.

Κάπως έτσι ξεπήδησαν και οι φετινές κινητοποιήσεις στα χανιά όπως οι καταλήψεις του Οκτώβρη, η ματαίωση της παρέλασης, η συναυλία και η πορεία της 17^{ης} νοέμβρη, η πορεία της 6^{ης} δεκέμβρη αλληλά και εκείνη της 7^{ης} ενάντια στην τρομοκρατία των μπάτσων και αλληλεγγύης στους συλληφθέντες (πορεία περίπου 2μιση ώρες στην πόλη, γελοιοποιώντας τους μπάτσους που ακολουθούσαν) και τέλος η κατάληψη αλληλεγγύης στα γραφεία της δευτεροβάθμιας τη μέρα του δικαστηρίου των μαθητών στη λάρισα.

Το πιο σημαντικό κομμάτι στις κινητοποιήσεις αυτές, είναι ότι μέσα από τον αγώνα καταργείται η ατομικιστική αντίληψη και καθιερώνεται το συλλογικό αίσθημα ενώ ταυτόχρονα ενδυναμώνεται η έννοια της αλληλεγγύης, όπως αλληλωστε συμβαίνει και σε κάθε αγώνα οργανωμένο από τα κάτω. Στους δύσκολους καιρούς που ζούμε, όπου η επίθεση της εξουσίας είναι σφοδρή σε όλα τα επίπεδα, οι μαθητές κόντρα σε κάθε είδους χειραγώγηση, παίρνουν τις ζωές τους στα χέρια τους, διεκδικούν πράγματα και τα κατακτούν, δημιουργώντας πρόσφορο έδαφος για το μέλλον.

σημ. ο «κουκουλιονόμος» θεσπίστηκε για πρώτη φορά το 1943 (έτος κατοχής) από τη δωσιλογική κυβέρνηση του Ιωάννη Ράλλη, όπου αρκετοί αγωνιστές που πήραν μέρος στις δυναμικές κινητοποιήσεις του θερμού χειμώνα του 1942-43 φρόντιζαν να κρύβουν τα πρόσωπά τους όταν βρισκόταν αντιμέτωποι με τους φύλακες της (ναζιστικής) τάξης.

σημ. ο «αντιτρομοκρατικός» νόμος με τις τροποποιήσεις του (η 1^η ψηφίστηκε το 2004 και η 2^η το καλοκαίρι, στις 26/08/10!) ποινικοποιεί οποιαδήποτε μορφή αντίστασης απέναντι στο κράτος, χαρακτηρίζοντας ως εν δυνάμει τρομοκρατική πράξη κακούργηματικού χαρακτήρα κάθε συγκρουσιακή διαδήλωση, κατάληψη δημόσιου κτιρίου, φθορά ξένης περιουσίας. Τέλος προωθεί τα στημένα κατηγορητήρια αφού δίνει το δικαίωμα στους μάρτυρες κατηγορίας να καταθέτουν ανώνυμα χωρίς να εμφανίζονται στο δικαστήριο.

το ραντεβού στους δρόμους συνεχίζει να ισχύει

Εμείς δέχουμε ανδρώπους ικαρούς
να καταστρέφουν,
να αναρεύουν συνεχώς το περιβάλλον
και τους εαυτούς τους.

Ανδρώπους

των οποίων η δύναμη
είναι η ανεξαρτησία του πνεύματος,
που δεν υποτάσσονται
ποτέ και σε τίποτα,
πάντοτε έτοιμοι να δεχτούν το καλύτερο,
ευτυχισμένοι με τον δριάμβλο των νέων ιδεών,
έτοιμοι να ζήσουν πολλές ζωές σε μια μόνο

Φ. Φερρέρ

Λίγα λόγια πάνω σε ένα, επιμελιώς αποσιωπούμενο, καθημερινό φαινόμενο..

Το κείμενο αυτό, προέκυψε με αφορμή την είδηση για έναν -ακόμα- βιασμό, αιτία όμως είναι η καθημερινή πατριαρχική βία. Γεννιόμαστε και μεγαλώνουμε σε μια κοινωνία πατριαρχική, όπου το να είναι κάποιος άντρας έχει παραπάνω σημασιόματα, πέρα από το να καθορίζει απλά το βιολογικό φύλο. "Άντρας", στην ελληνική εκδοχή του, σημαίνει να έχει κάποιος δύναμη, κύρος, επιβλητικότητα, υπεροχή, εξουσία, χαρακτηριστικά που αναμφίβολα πρέπει να επιδεικνύει προκειμένου να επιβεβαιώνεται και να τροφοδοτείται ο ανδρισμός του. Συμπεριφορές που αφενός εκδηλώνονται ανταγωνιστικά μέσα στις "αντρικές" κοινότητες και παρέες, για την επικράτηση του πιο μάτσο, αφετέρου εκτονώνονται πάνω στον κεντρικό δέκτη αυτής της βίας, τις γυναίκες.

Η κουλτούρα του ανδρισμού αναπαράγεται από τα βάθη των κοινωνικών δομών ως τις κοινωνικές σχέσεις. Είναι η κουλτούρα της ελληνικής οικογένειας, στην οποία ο άντρας είναι το σύμβολο της δύναμης, έχει την αρμοδιότητα να ηγείται και να αποφασίζει. Είναι η κουλτούρα που αναπαράγεται στα σχολεία, στα καφενεία, στα γήπεδα, στα μπουρδέλια, στο στρατό, που εμποτίζουν το μυαλό και το σώμα με τα κοινωνικά χαρακτηριστικά της έννοιας *άντρας*. Ενα αγόρι, λοιπόν, μέσα από τη διαδικασία της κοινωνικοποίησης, ασυνείδητα υιοθετεί τα κανονιστικά-ρυθμιστικά πρότυπα που θα το μεταμορφώσουν σε *άντρα*. Αυτός, για να μην αντιμετωπίσει τον "κίνδυνο" να τον χαρακτηρίσουν "αδερφή" πρέπει να υπερέχει, να είναι σκληρός και να το επιδεικνύει ή να το αποδεικνύει σε όποιον/α αμφισβητήσει την κυριαρχική αυτή σχέση, οποτεδήποτε δεν καθυποταχτεί στο βλέμμα του, στις προταγές ή τις επιδιώξεις του.

Έτσι φτάνουμε να μιλάμε για το κοινωνικό φύλο, το αντρικό και το γυναικείο. Ο ρόλος της γυναίκας σ' αυτή την κοινωνία είναι να επιβεβαιώνει την κυριαρχική θέση του άντρα, γεγονός που καθιστά, βίαια, τα γυναικεία σώματα ως εργαλεία-μηχανές στην υπηρεσία της αναπαραγωγής του. Από τα χαμηλωμένα βλέμματα στους δρόμους, τα "αθώα" πειράγματα, το γρήγορο βραδινό περπάτημα, το φόβο του βιασμού, το οικογενειακό κάτεργο, το συγκαταβατικό ή εξαναγκαστικό συζυγικό σεξ, μέχρι τη σεξουαλική παρενόχληση, τις έγκληιστες στα μπουρδέλια, και τους βιασμούς, η βία της πατριαρχίας είναι εδώ, είναι καθημερινή και είναι θεσμισμένη. Είναι γεγονός άλλωστε ότι η αστυνομία είναι ο πρώτος παράγοντας που θα αποτρέψει ένα θύμα βιασμού να τον καταγγείλει, είναι γεγονός άλλωστε ότι το δουλεμπόριο γυναικών δεν είναι μια περίπτωση παθογένειας του καπιταλισμού, απλά μια ακόμα διαδικασία με άξονα την συντήρηση και διαιώνιση της εκμετάλλευσης, όπως είναι επίσης γεγονός ότι την Κυριακή 6 Ιούνη 2010, δυο κορίτσια 15 και 16 χρονών προφυλακίστηκαν στις Σέρρες, επειδή χρησιμοποίησαν για αυτοάμυνα ένα στιλέτο απέναντι στον "επίδοξο" και πλέον νεκρό βιαστή τους.

Ολόκληρη η νομική διαδικασία, από τη νομοθεσία μέχρι το δικαστήριο, είναι εγγενώς αρσενική, αφού η πατριαρχία και όλη η βία που αυτή επιβάλλει, δεν είναι παρά αποτέλεσμα των πατριαρχικών αντιλήψεων με τις οποίες είναι εμποτισμένη η κοινωνία και την διαπερνούν, οι οποίες αναπαράγονται ξεκάθαρα και από τους θεσμούς. Η πρόσφατη καταγγελία μιας 27χρονης Νορβηγίδας, η οποία ήταν όμηρος επί 20 μέρες στο

χωριό Κουρνάς Χανίων από 6 άντρες και μια γυναίκα και υπέστη κατά συρροή βιασμό, μετατράπηκε από τον ιατροδικαστή σε αυτοτραυματισμό, γεγονός όχι πρωτόγνωρο, μιας και οι ιατρικές πιστοποιήσεις που δίνονται σε περιπτώσεις βιασμού είναι πραγματικά ελάχιστα.

“Μία από τις πιο σοκαριστικές στατιστικές που μαθαίνει κανείς όταν αρχίζει να ασχολείται με το ζήτημα, γενικότερα, της βίας κατά των γυναικών είναι πως αυτού του είδους η βία αποτελεί την πρώτη αιτία θανάτου των γυναικών στην Ευρωπαϊκή Ένωση, πριν από τα αυτοκινητιστικά και τους καρκίνους. Πιο συγκεκριμένα, μάλιστα, οι βιασμοί στην Ελλάδα, τη λεγόμενη «πρωτεύουσα των βιασμών» στην Ευρωπαϊκή Ένωση, υπολογίζονται στους 4,500 ετησίως, εκ των οποίων το 34% γίνονται εις βάρος ανήλικων κοριτσιών”

απόσπασμα από την εισήγηση των terminal119 στην εκδήλωση “Ενάντια στην κουλτούρα του βιασμού”

Μια πραγματικότητα, που όχι μόνο επιμελώς αποσιωπάται και ταυτόχρονα νομιμοποιείται κοινωνικά από μεγάλο μέρος της ελληνικής κοινωνίας, αλλά αντιστρέφεται, ενοχοποιώντας το θύμα. Η πατριαρχική αντίληψη, η οποία διαπερνά το σύνολο σχεδόν της κοινωνίας - απενοχοποιεί το θύτη και τον φέρνει στη θέση του θύματος, και αντίστροφα, αφού θεωρώντας ότι η αρρενωπότητα ταυτίζεται με χαρακτηριστικά όπως τιμιότητα και ηθική, δεν μπορεί παρά να έχει “παρασυρθεί” ή ακόμη προκληθεί από τα γυναικεία “τεχνάσματα”. Αυτό το γεγονός, της a priori δηλαδή, αμφισβήτησης του θύματος βιασμού, αναδεικνύει ότι η αντίληψη γύρω από τη γυναίκα, είναι αυτή της αναπαράστασης της σεξουαλικής πρόκλησης (κοινώς: “τα ‘θελε και τα ‘παθε”). Αποτέλεσμα, ο κοινωνικός στιγματισμός του θύματος αντί του βιαστή, η εσωτερίκευση του φόβου και -ίσως- μιας αιωρούμενης ενοχής από μεριάς του θύματος, η υποβόσκουσα και άληπτε εμφανής επιβράβευση του θύτη, και ο κανιβαλισμός δεν έχει τέλος...

Ο βιασμός, λοιπόν, είναι άλλη μια πτυχή της πατριαρχικής βίας, με τη σεξουαλικοποιημένη της μορφή, και όχι μια διαστροφή ή μια πράξη που απορρέει από “ψυχολογικές διαταραχές” ή “ψυχολογικά προβλήματα”. Είναι μια ακόμα πραγμάτωση της αντίληψης της ανδρικής κυριαρχίας, πάνω στα γυναικεία ή μη αντρικά σώματα.

Ως εκ τούτου, ο βιασμός, ο οποίος αποτελεί ένα σκληρό προσωπικό βίωμα, δε μπορεί να εξαντλείται σε προσωπικό επίπεδο. Κι αυτό γιατί όσο η πατριαρχία είναι εδώ, θα επιβάλλει τη βία της και την ωμότητά της. Κι όσο δεν οργανώνουμε τη μάχη με τις δομές και τα υποκείμενα που τη φέρουν και την αναπαράγουν, συναινούμε σιωπηρά στη διαίωσή της.

...Να αναλάβουμε το φορτίο που μας αναλογεί και να λάβουμε θέσεις μάχης στον καθημερινό κοινωνικό πόλεμο.

...Να θωρακίσουμε την αξιοπρέπειά μας, ώσπου το διακύβευμα να γίνει η ίδια η φύση της εξουσίας.

...Να επιτεθούμε στις πατριαρχικές σχέσεις εξουσίας.

...Να οργανώσουμε τη μάχη ενάντια στην κυριαρχία, τις κανονικότητες, τα στερεότυπα και τις συμπεριφορές που επιβάλλει...

...μέχρι την κοινωνική και ατομική απελευθέρωση.

Από τα πλω θρανία...

Θυμάμαι την πρώτη μέρα που πήγα σχολείο. Από νωρίς το βράδυ στο κρεβάτι, να είμαι ξεκούραστος για την επόμενη μέρα. Πρωινό ζύτημα με φιδιά της μάνας. Καθαρά ρούχα, καρδιοχτεινόμενα μαλλιά, καθαρά δόντια, καινούρια σακά και χεράτη κασετίνα. Οι ελπίδες καθρέφτιζονταν στα μάτια των γονιών, οι προσδοκίες έ' εκείνα της Δασκάλας και η αγωνία, η ανυπομονησία στα δικά μου. «Το μέλλον σου είναι εδώ. Στο σχολείο θα κάνεις φίλους, θα μορφωθείς, θα γίνεις άνθρωπος σωστός».

Είμαι στα μέσα της Δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης και τα πράγματα είναι λίγο διαφορετικά. Λιγότερος ύπνος και περισσότερη κούραση, αποτέλεσμα μιας μέρας χεράτης (σχολείο, φροντιστήριο, αγγλικά...). Τα πρωινά φιδιά αντικαταστάθηκαν από ένα μονότονο και επίμονο ζύτημάρι. Το φούρτισμα των δοντιών απέκτησε τελείως διαφορετικό νόημα μέσα απ' τα λόγια του καθηγητή: «Αν δεις ν' αντέξεις τον ανταγωνισμό, δείξε τα δόντια σου».

Ανταγωνισμός. Για το απουσιολόγιο, τους βιβλιόμυθους, αρχότερα στο πανεπιστήμιο και τελικά στην «αγορά εργασίας». Για να βρεις μια «αξιοπρεπή» δουλειά. Για να μάθεις να ανταγωνίζεσαι και όχι να συνεργάζεσαι με το συμπαθητή, το συμφοιτητή, το συνάδελφό σου. Αλλά και στο βιβλιόμυθ των καθηγητών βιβλιόμυθους, απαξίωση, άρνηση και κριτική...

Και κάπου εδώ αναρωτιέμαι... γιατί δεν έχω κάποιον να επικοινωνήσω ισότιμα! Γιατί ακούω το κουδούνι και τρέχω εα να συμπετέχω σε τείραμα! Γιατί με στοιχίζουν εα στρατιώτη έτοιμο για μάχη! Γιατί με υποχρεώνουν να κάνω προσευχή χωρίς να λαμβάνουν υπ' όψιν αν θα επέλεγα ποτέ να προσευχηθώ και σε τί! Γιατί όλα τα σχολεία μου θυμίζουν φυλακές με τα κάγκελα και τις αποστερωμένες αιδουές τους! Γιατί ο «αξιότερος» μαθητής μετρά και καταγράφει τις απουσίες μου! Γιατί τους ενδιαφέρει μόνο η απουσία του κορμιού μου και όχι του μυαλού και της ψυχής μου! Και αλήθεια, τι μαθαίνω! Πόσο ακριβή, αντικείμενικά και φαιρικά είναι όσα γράφουν τα τόσα βιβλία που παραχαλίζω! Ποιος επιλέγει την «ύλη» που πρέπει να μάθω για να γίνω «σωστός άνθρωπος»; Και τι σχέση έχουν όλα αυτά με τη φαντασία μου, τη δημιουργικότητά μου, τις πρωτοβουλίες, τα πάθη μου, τις ανάγκες μου και τις σχέσεις που θα έχιζα εδώ μέσα! Με ποια κριτήρια με αξιολογούν και γιατί με βλέπουν τόσο σκληρό και ματαιόδοξο!

Στα μάτια μου παραμένει η αρχική αγωνία και ανυπομονησία... Να τελειώσω, να ελευθερωθώ και τότε να κοιτάξω μέσα μου, να δω αν κατάφερα να με αληθιοώσουν, αν το σχολείο πέτυχε το σκοπό του, αν έχινα ό,τι ήλπιζαν ή αν ξέφυγα... Αν δα' χω αληθινή αξιοπρέπεια και δύναμη να αντισταθώ, να φωνάξω, να σπάρω ζύτημάρι, να διαλύσω επικριτικά βιβλιόμυθους και ψεύτικες σχέσεις που έβαλαν τόσο ύπουλα στη ζωή μου από παιδί και αν, εν τέλει, αν κοιτάξω δίπλα μου θα είσαι εκεί.

ΜΟΝΗ ΠΑΤΡΙΔΑ ΤΑ ΠΑΙΔΙΚΑ ΜΑΣ ΟΝΕΙΡΑ...

Νέα

Κερατέα

Συνεχίζεται ο αγώνας που έχουν ξεκινήσει, εδώ και πάνω από 3 μήνες, οι κάτοικοι της Κερατέας στην Αττική, ενάντια στην εγκατάσταση κωμωμάρης. Οι κάτοικοι, από τις πρώτες μέρες, μπλοκάρουν τα μηχανήματα της κατασκευαστικής εταιρείας (συμπεριλαμβανομένης της Μητόμοβα). Ένας στρατός κατοχής από ΜΑΤ επί 24ωρης βάσης επιχειρεί να πνίξει την αντίσταση των κατοίκων, αναβιβίζοντας μέρες της κούντας. Οι κάτοικοι, ωστόσο, συνεχίζουν και αντιτίθενται δυναμικά με κάθε μέσο.

Από την καθημερινή παρουσία στα μπλόκα, τις άγριες συγκρούσεις με την αστυνομία, μέχρι την επίθεση στο Α.Τ. Κερατέας, τον αποκλεισμό του αεροδρομίου Ελ. Βενιζέλος και άλλες δράσεις, ένα πλήθος νεολαίων, μαθητών, εργαζομένων και μεταναστών, πέρα από κόμματα, αυτοοργανώνονται και μάχονται. Αξιοσημείωτο είναι το εύρος της στήριξης που απολαμβάνουν οι Κερατιώτες από αλληλεγγύους που είτε ανεβαίνουν από την Αθήνα για να ενισχύσουν τα μπλόκα, είτε προχωρούν σε εκδηλώσεις και κινήσεις αλληλεγγύης.

Δρόμοι της Κερατέας, βουνά του Μεξικού σε λίγο η εξέγερση θα βρίσκεται παντού!

Αμερική.

Συσκευές GPS για τις κοπάνες μαθητών

Αγανακτισμένοι δηλώνουν εκπαιδευτικοί και γονείς από τις συχνές κοπάνες μαθητών σε αμερικανικά σχολεία!!! Σε σχολείο της Καλιφόρνια θα εφαρμοστεί πιλοτικά ένα πρόγραμμα εντοπισμού των μαθητών, με τη βοήθεια συσκευών GPS. Κάθε πρωί οι μαθητές θα δέχονται μια ειδοποίηση για να πάνε στο σχολείο στην ώρα τους. Στη συνέχεια, και για άλλες 5 φορές την ημέρα, θα πρέπει να "ενημερώνουν" το GPS, εισάγοντας έναν ατομικό κωδικό, δηλώνοντας την ακριβή τους τοποθεσία. Ίδου το σχολικό μοντέλο της "πιο σύγχρονης κοινωνίας", τις κύριες κατευθύνσεις του οποίου θέλει να περάσει και εδώ το ελληνικό κράτος. Και εις ανώτερα.. Μόνη λύση για τους κυρίαρχους η αύξηση της επιτήρησης και του ελέγχου.

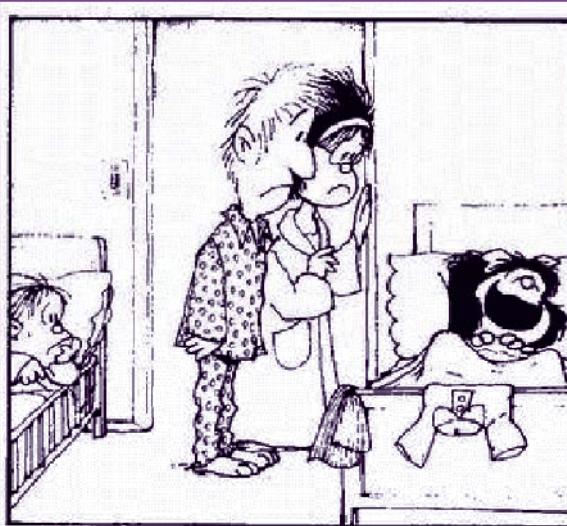
Όσο για μας...

ΛΟΥΦΑ-ΚΟΠΑΝΑ-ΣΑΜΠΟΤΑΖ!

Ορμητήριο για επιθέσεις στη Λιβύη η βάση της Σούδας

Για μια ακόμη φορά η βάση της Σούδας μετατρέπεται σε ορμητήριο, για τις επεμβάσεις του ΝΑΤΟ στη Λιβύη. Ο πολιτισμός των δυτικών προσφέρει ξανά τις δημοκρατικές του βόμβες στους "απολιτιστούς" Άραβες. Εν τω μεταξύ τα φανταράκια των ναυαίων πλέον αλωνίζουν και διασκεδάζουν ανενόχλητα στα Χανιά, "στηρίζοντας την τοπική οικονομία". Πάνε οι εποχές που νεολαίοι τους πετούσαν στη θάλασσα.. Η Σούδα είναι η βάση των βομβαρδιστικών, είναι και οι Έλληνες φονιάδες των λαών.

ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ:
(από τα Ειληννικά: δήμος, λαός και κράτος, αρχή)
Κυβέρνηση στην οποία ο λαός ασκεί την εξουσία.

Όταν οι Έλληνες ήταν μετανάστες.

→ το παράδειγμα της αμερικής

Υπήρξαν περίοδοι που οι Έλληνες ήταν αυτοί που μετανάστευαν σε άλλες χώρες του εξωτερικού για λόγους που έχουν να κάνουν τόσο με τη φτώχεια, την ανεργία, την εξαθλίωση και τους πολέμους, όσο και για πολιτικούς λόγους και φρονηματικές διώξεις από το ελληνικό κράτος (κυρίως τη μετεμφυλιακή περίοδο στα μέσα του 20^{ου} αιώνα). Η αντιμετώπιση που είχαν από τους γηγενείς πληθυσμούς του εξωτερικού ήταν ανάλογη με αυτή που έχουν εδώ και δεκαετίες οι μετανάστες που βρίσκονται εντός της ελληνικής επικράτειας. Αγνοώντας την ιστορία και τις διδασχές της “έχουμε ξεχάσει” πως κάποτε (και απ’ ό,τι φαίνεται και στο μέλλον) ήταν οι Έλληνες που ως μετανάστες δέχονταν το ρατσιστικό μένος των εκάστοτε ντόπιων.

οι Έλληνες μετανάστες στην αμερική

Πάει σχεδόν ένας αιώνας από τότε που οι πρώτοι Έλληνες μετανάστες στις ΗΠΑ αντιμετώπιζονταν όπως ακριβώς σήμερα στη χώρα μας οι αλβανοί, οι αφγανοί, οι πακιστανοί κ.ά. μετανάστες: ως ένα επίφοβο κύμα “εισβολιέων” που απειλούσαν τη δουλειά, την τιμή, την περιουσία και τα χρηστά ήθη των “γνήσιων Αμερικανών”, οι οποίοι με τη σειρά τους προέρχονταν από προγενέστερα (και προ πολλού αφομοιωμένα) μεταναστευτικά ρεύματα. Απωθημένη στα έγκατα της εθνικής αμνησίας, η εξωτερίκευση αυτής της εκθρόνισης πήρε αρκετά διαφορετικές μορφές, από τη δαιμονοποίηση διά του Τύπου μέχρι μαζικές αστυνομικές “επιχειρήσεις σκούπα” και βίαια πογκρόμ από κάθε λογής “αγανακτισμένους πολίτες” (Νιου Χαμσάιρ 1906, Ραναόκε 1907, Σικάγο 1907, Γουάιτ Πάιν 1908, Σάουθ Ομαχα 1909, Ντέιτον 1909, κλπ). Κύριο επιχείρημα αυτών των επιθέσεων υπήρξε η επίκληση της “αυξημένης εγκληματικότητας” των ελληνικών μεταναστών πρώτης γενιάς, σε συνδυασμό με άλλα γνώριμα στερεότυπα του είδους (αντικοινωνικότητα, βρώμα, κοινωνική ή και “διανοητική” καθυστέρηση). Το ρατσιστικό μένος των αμερικανών γηγενών έφτασε μέχρι του σημείου της κατηγοριοποίησης των ελληνικών μεταναστών ως “εγχρώμων”, που δεν νομιμοποιούνταν να απολαμβάνουν τα θεσμοθετημένα προνόμια της λευκής φυλής.

Ας δούμε μερικά δημοσιεύματα της εποχής από την τακτική στήλη “Έλληνες εν Αμερική” της ομογενούς εφημερίδας “Ελληνικός Αστéρας” του Σικάγου. Οι Έλληνες μετανάστες είχαν υψηλά ποσοστά εγκληματικότητας: σε σύνολο 149 ειδήσεων που δημοσιεύθηκαν στις 12 πρώτες εβδομάδες του 1909, οι 78 (ποσοστό 52,3%) αφορούσαν πραγματικά εγκληματικά περιστατικά με δράστες Έλληνες μετανάστες. Επίσης κατηγορούνταν για κλοπές: “... εν Φιλαδέλφεια ...συνελήφθη ο Έλληνας Βουζάνης, κατηγορούμενος ότι κατέριψε χαμαί μίαν Αμερικανίδα με τον σκοπόν να της αφαιρέσει τα διαμαντικά και τα πολύτιμα αυτής ενώτια” (15/1/1909) ή για βιαστές ανηλικών: “Επίθεσις Έλληνος κατά μικράς Αμερικανίδος....νύκτα τινά μεθυσμένος ών κατεδίωξε μικράν τινά Αμερικανίδα. Εις τας φωνάς της παιδίσκης προσέτρεξαν κλητήρες, οίτινες συνέλαβον τον μεθυσμένον ομογενή (5/2/1909)”. Ακόμη κατηγορούνταν για δουλεμπόριο: “...συνελήφθησαν οι Έλληνες κατηγορούμενοι επί παραβάσει του περί μεταναστεύσεως νόμου δια της εισαγωγής ενταύθα Ελληνοπαίδων ανηλικών, ούς ετοποθέτουν ως υπαλλήλους εις στιλβωτήρια υποδημάτων (19/2/1909)” ή και ως απεργασπάστες: “...Δεν είνε ούτε η πρώτη ούτε η τελευταία φορά, καθ’ ήν συμβαίνει ομογενείς να εργάζωνται ως ανταπεργοί. Τούτο είνε κάκιστον, διότι όχι μόνον μισητοί μεταξύ των άλλων ανθρώπων γενόμεθα... (29/1/1909)”

Οι αντιλήψεις των τότε αμερικανών για τους Έλληνες μετανάστες ήταν ότι οι Έλληνες είναι “βρόμικοι”, “υπάνθρωποι”, “απολίτιστοι”, “άγριοι”, επιρρεπείς στο έγκλημα. Οι αντιδράσεις πολλών ντόπιων Αμερικανών εκφράζονταν με την ταμπέλα που έβλεπε κανείς το 1913 σε ένα καφιφορνέζικο εστιατόριο: “Αμιγές Αμερικανικό. Όχι Ποντίκια. Όχι Έλληνες”. Όπως και τώρα για τους εδώ μετανάστες έτσι και τότε οι Έλληνες στοιβάζονταν ο ένας πάνω στον άλλον και ζούσαν κάτω από άθλιες συνθήκες. Διαβάζουμε στην εφημερίδα της ομογένειας στο Σικάγο (“Ελληνικός Αστéρας”): “Την φρικώδη κατάστασιν των Ελλήνων αναγιγνώσκομεν εν τη Δέμβερ του Κοιλοράδου ... 800 Έλληνες ζώσιν υπό τους χειρίστους της υγιεινής και ανθρωπότητας κανόνας. Η αστυνομία

εύρε περί τους 25 Έλληνες κοιμωμένους και διαιτωμένους εις έν στενότατον δωμάτιον. Αμέσως η αστυνομία εξεδίωξε τούτους εκείθεν και απηλύμανε καταλλήλως το δωμάτιον τούτο, εξ ου ηπειλείτο η υγεία και του περιοίκου πληθυσμού (5/3/1909)”

το πογκρόμ εναντίον των ελληνών μεταναστών στη Σάουθ Ομάχα της πολιτείας Νεμπράσκα το 1909

Παρακάτω θα αναφερθούμε στην ιστορία ενός πραγματικού πογκρόμ κατά των ελληνών μεταναστών, που πραγματοποιήθηκε στη μικρή πόλη Σάουθ Ομάχα της πολιτείας Νεμπράσκα το 1909. Οι ταραχές στη Σάουθ Ομάχα σημειώθηκαν στις 21 Φεβρουαρίου του 1909, μετά από τη σύλληψη του Γιάννη Μασουρίδη ως ενόχου για τη δολοφονία του αστυνομικού Εντ Λόουρι. Οι εφημερίδες αμέσως μίλησαν για τον “έλληνα δολοφόνο” και δημοσίευσαν άρθρα όπου γινόταν λόγος για τους “βρομερούς Έλληνες που επιτίθενται στις γυναίκες μας και χτυπούν τους περαστικούς στο δρόμο, που διατηρούν χαρτοπαιχτικές λέσχες και κάθε λογής παρανομίες”. Στο κλείσιμο της προκήρυξης γινόταν έκκληση για συνάντηση στο Δημαρχείο “όπου θα πάρουμε μέτρα για να διώξουμε τους Έλληνες από την πόλη μας.” (εφημερίδες World Herald και Daily News, 20.2.1909). Η συγκέντρωση χιλίων κατοίκων την επομένη οδήγησε σε ανεξέλεγκτη βία εις βάρος των ελληνών μεταναστών. Με κραυγές “θάνατος στους Έλληνες” και “θυμηθείτε τον καπμένο τον Λόουρι”, το πλήθος όρμησε στην ελληνική συνοικία, την “Γκρίκ-τάουν” και επιτέθηκε στους ανύποπτους Έλληνες. Όσοι απ’ αυτούς δεν κατάφεραν να διαφύγουν, έπεσαν στα χέρια των αμερικάνων και δάρθηκαν χωρίς έλεος. Στην απειλησία του κάποιος προσπάθησε να αμυνθεί με όπλο και τραυμάτισε ελαφρά δυο παιδιά. Τότε πλέον το πλήθος των επιτιθέμενων άρχισε τις λεηλασίες και τα σπασίματα σ’ όλα τα μαγαζιά και τα σπίτια των ελληνών. Οι ταραχές συνεχίστηκαν όλη τη μέρα κάτω από τη σιωπηλή επιδοκιμασία των αστυνομικών. Επί έξι ώρες το πλήθος “με ρεβόλβερ, με κλοπή και με δαυλούς γύριζε στην πόλη...χτυπούσε όποιον μπορούσε, μέχρι να τρέξει το αίμα από τις πληγές.”

Η εκθρόνιση προκλήθηκε, μέσα σε άλλα, από το γεγονός ότι οι Έλληνες δούλευαν με μικρότερα μεροκάματα και χρησιμοποιούνταν ως απεργοσπάστες σε πρόσφατες απεργίες αμερικανών. Τους κατηγορούσαν ακόμα ότι έφερναν στην Αμερική τις δικές τους άγριες συνήθειες, ότι ήταν βρόμικοι (εφόσον έκαναν πάντα τις βρόμικες δουλειές), ότι πολιτικολογούσαν στα δικά τους καφενεία και χαρτόπαιζαν. Οι ντόπιοι θεωρούσαν τη συμπεριφορά των Ελλήνων “ανήθικη” και “αντιαμερικάνικη”.

Ανάλογοι ρατσιστικές επιθέσεις και συμπεριφορές έχουν δεχτεί Έλληνες μετανάστες και σε άλλες χώρες του εξωτερικού όπως στην Αυστραλία και τη Γερμανία. Επίσης ανάλογη ήταν και η συμπεριφορά των γηγενών ελληνών απέναντι στους μικρασιάτες Έλληνες πρόσφυγες που εγκαταστάθηκαν στον ελληνικό χώρο μετά τη μικρασιατική εκστρατεία το 1922. Να θυμίσουμε ότι την εποχή εκείνη ο κλασικός χαρακτηρισμός για τους μικρασιάτες ήταν “τουρκόσποροι” (κατά τα άλλα, είμαστε όλοι Έλληνες...).

το παρόν έντυπο τυπώθηκε από την
τυπογραφική κολλεκτίβα Rotta στην Αθήνα,
σε 2000 αντίτυπα και μοιράζεται
σε σχολεία και δρόμους της πόλης, χωρίς αντίτιμο.

Συνέλευση αναρχικών/αντιεξουσιαστών "σαλταδόροι"
Χανιά, Μάης 2011

